

16. trin. II – Høst
16. september 2018
Sundkirken 10

Salmer:

729 Nu falmer skoven
728 Du gav mig o Herre
809 Du lagde i det mindste frø
223 Herren af søvne
476 Kornet, som dør
730 Vi pløjed og vi så'de

Dette hellige evangelium skriver evangelisten
Johannes (Johs. 11, 19-45)

Bøn:

Vor Gud og Far
Lad ikke vore forventninger blive skuffet,
giv os glæde og håb i livet.
Amen

Når man sår et lille korn i jorden,
så forventer man at der kommer noget ud af det –
gulerødder, persille eller blomster.

Når jeg går i seng om aftenen,

så forventer jeg at solen står op igen næste morgen

–

og jeg forventer også at jeg selv står op.

Hvis man gifter sig,
forventer man at kærligheden skal vare resten af
livet.

Der er både positive og negative forventninger.

Når jeg begraver nogen,
forventer jeg ikke at se dem igen.
De er døde,
og jeg forventer at de forbliver døde.

Hvis jeg bliver svigtet, bagtalt eller skuffet,
så forventer jeg at det kan ske igen.

Når jeg dummer mig, laver fejl og ikke kan få
tingene til at fungere,
så frygter og forventer jeg, at det også mislykkes
næste gang.

For det meste forventer vi noget godt –
for det meste forventer vi det positive.
Det helt grundlæggende for alle mennesker,

i udgangspunktet at forvente det gode.

Vi har stor tillid til livet –
for tillid og gode forventninger er fundamentalt i
menneskelivet.

Små børn forventer at få mad,
de forventer at nogen griber dem, hvis det snubler,
de forventer kærlighed og omsorg.

Efterhånden som børnene bliver ældre skal man
arbejde lidt med deres forventninger,
så det ikke bare forventer alt
– og forventer at alle andre fixer det hele for dem.

De skal lære at man også selv må og skal gøre en
indsats.

At alt i verden ikke drejer sig om mig og mit.
Men at alle må tage hensyn –
for at tilliden kan trives
og forventningerne kan opfyldes til det gode.

Sidenhen i voksenlivet bygger vores forventninger
nok så meget på erfaring.

Vi har tidligere erfaret hvad der sker
når man putter frø i jorden

når man lægger sig til at sove
når mennesker fødes og dør

-

Vi har også erfaret at ikke alle altid er til at regne med,
vi har oplevet at vores gode forventninger bliver skuffede,
vi har opdaget at alt ikke altid går som forventet.

Efterhånden som vi bliver ældre
og har flere skuffelser med i bagagen
kan der ske det, at vi bliver mere forsigtige med forventningerne.

En god ven svigtede,
telefonen ringede aldrig,
en der havde lovet at hjælpe, kom ikke alligevel.

En vi havde kendt længe vendte os ryggen.
Kærlighed blev til ufred og ondskab.

Og værst af alt,
døden kom forbi, og tog en af vore kære med sig.
Forældre eller bedsteforældre, der ellers altid havde været der, var pludselig væk.

Skuffede forventninger findes på mange niveauer.

Blomsterne kom aldrig op,
der gik orm i gulerødderne,
frugten tørrede ud,
roerne hang med bladene
og kornet led i tørken.

Når vi i dag samles til høstgudstjeneste i lyset af historien om Lazarus' opvækkelse, så er det bl.a. for at pege på at vi alle sammen skal turde forvente noget godt af livet.

Vi må gerne forvente lidt mere af livet
- af hinanden
– og af os selv.
Vi skal ikke lade skuffelserne styre vores liv.

Johannes Møllehave har på et tidspunkt skrevet en erindringsbog med titlen ”Skuffelser der ikke gik i opfyldelse”

For vist har livet skuffet de fleste,
men det er dog også sådan, at mange af vores bekymringer og skuffelser aldrig blev til noget – ja, ofte går det endda bedre end forventet.

Som nu den frugthøst, som så ud til helt at tørre væk.

Store druer i store mængder
og saftige æbler bugner det af i øjeblikket.

Jeg skal ikke forklejne klimaproblemerne,
men i dag vil vi have lov at glæde os over det der er,
og det der går godt – ja, over al forventning.

Benny Andersen, hvis digte fortsat lever, har under overskriften ”Sorrige og glæde” indfanget noget af det samme:

*I mange år tog jeg sorgerne på forskud.
Det har jeg ikke haft glæde af
før nu hvor sorgerne endelig begynder at gøre sig
gældende
og jeg for alvor kan begynde at glæde mig til
sorgløse dage.*

Det viser sig jo, at en del skuffelser ikke går i opfyldelse.

Vi skal tro og håbe og forvente noget godt af livet

-

Men hvad gør vi med skuffelserne og de bristede forventninger – for de er der jo?

Jeg tror ikke vi kan gøre så meget
– andet end at prøve igen – ikke som et krav –
men som et håb om at forvente lidt mere – bare
lidt mere –

Vi kan vende det lidt på hovedet
og holde os selv fast på alt det, der faktisk gik
efter vores bedste forventninger – eller måske
endda over forventning –

Solen og vi selv stod op igen denne morgen –
Bladene falder af træerne, når det er efterår –
Selvfølgelig får vi noget at spise i dag, så vi kan
gå mætte i seng.
Vores venner og familie vil os det godt

– Vi tager mange ting for givet,
og vi gør det med god grund.

Bekymringer – mistillid og skepsis gør ikke livet
rigere og gladere –
der gør derimod håb, glæde og taknemmelighed.

Høstgudstjeneste handler i høj grad om det –
at takke for det vi fik
og forvente at det også i fremtiden vil gå godt.

Martha og Maria havde mistet deres bror –
og det er forfærdelig sørgeligt
– de holder så meget af ham –
Som de fleste forventer de, at livet skulle have
varet lidt længere.
Lige netop døden har det med at komme når vi
ikke forventer det ....

Og når den gør det ved vi, at den er uigenkaldelig

–

Vi er taknemmelige for at have kendt netop dette
menneske,
derfor rammes vi af sorg, når det går op for os, at
vi ikke skal forvente mere kærlighed og samvær.

Sådan var det også for søstrene, Martha og Maria

–

De forventede at deres døde bror var og forblev
død,

men det forventede også en opstandelse på den yderste dag,
for sådan var det forkyndt.

Men måske skulle de have turdet forvente endnu mere –

I hvert fald blev deres døde bror levende igen,
fordi Jesus viser, hvad vi kan forvente os af
kærligheden

– hvad vi kan forvente os af ham.

”Han er opstandelsen og livet;
den der tror på ham, skal leve, om han end dør”

Jeg er ikke så sikker på at vi af den historie skal lære at forvente at vores døde vågner til live igen, selvom vi kunne ønske det –

Forventningerne til Gud, håbet og troen på Jesus Kristus, er vendt mod noget endnu større.

Vi forventer evigt liv i Guds nærvær,
men vi har svært ved at forestille os, hvad det betyder.

Kærligheden overvinder døden –
som den gør det påskemorgen

– langfredags skuffelse vendes til livets glæde.

Vi ser det i det små -
i livets små og store glæder,
hvad enten vi tager dem for givet,
eller de overgår vore skuffede forventninger.

Og vi ser det i det store,
fordi Gud i opstandelsen har givet os en grund til
at tro på livet og kærligheden.

Vi skal ikke lade skuffelserne overskygge glæden
–
nej, vi skal lade glæderne overskygge skuffelserne
i livet
og i evigheden.

Amen